

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/39/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118208349
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3118208349.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkýň: 1/ K. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. II. XXXX/XX, XXX XX P. nad B., 2/ Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. X/XX, XXX XX K. P. a 3/ NINA fashion a.s. so sídlom Dukelská štvrť 1403, 018 41 Dubnica nad Váhom, IČO 46 620 176, právne zastúpených: JUDr. Branislav Bogner, advokát, Vajanského 8, 911 01 Trenčín, IČO 40 193 560 proti žalovanému: 2/ magicSPORT s.r.o. so sídlom Bezručova 1191/3, 911 01 Trenčín, IČO 48 242 373, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, IČO 36 837 857, o povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, o odvolaní žalovaného 2/ a žalobkyne 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/207/2018-373 zo dňa 18. decembra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. **p o t v r d z u j e.**

V konaní o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/ **n e m a j ú** žalobkyňa 2/ a žalovaný 2/ právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyne 1/, 2/, 3/ domáhali proti žalovanému 2/ uloženia povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva tak, že výrokom I. zamietol žalobu žalobkýň 1/, 3/ proti žalovanému 2/ o uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva podľa Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013. Výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam žalobkyne 2/, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. K. P., a to byt č. XX, nachádzajúci sa vo vchode XX, v bytovom dome súp. č. X, postavenom na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX, v podiele 1/1; podiel priestoru 65/6872 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. X, postaveného na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX a spoluvlastnícky podiel 65/6872 na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX - zastavanej plochy a nádvorí o výmere 1035 m²; zriadeného Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnou zmluvou zo dňa 10.05.2013, uzatvorenou medzi žalobkyňou 2/ a žalovaným 1/, prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám. Výrokom III. v časti o uloženie povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam žalobkyne 2/, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. K. P., a to byt č. XX, nachádzajúci sa vo vchode XX, v bytovom dome súp. č. X, postavenom na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX, v podiele 1/1; podiel priestoru 65/6872 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. X., postaveného na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX

a spoluvlastnícky podiel 65/6872 na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1035 m²; zriadeného Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnou zmluvou zo dňa 10.05.2013, uzatvorenou medzi žalobkyňou 2/ a žalovaným 1/, žalobu žalobkyne 2/ zamietol. Výrokom IV. neodkladné opatrenie, nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 36Cb/207/2018-50 zo dňa 28.09.2018, ponechal v platnosti. Výrokom V. žalovanému 2/ priznal proti žalobkyniam 1/, 3/ náhrada 100 % trov konania o žalobe žalobkyň 1/, 3/ proti žalovanému 2/ a výrokom VI. rozhodol tak, že v konaní o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/ nemajú žalobkyňa 2/ a žalovaný 2/ právo na náhradu trov konania.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 10.05.2013 uzavrel veriteľ Getfin s.r.o., IČO 46 371 265 so žalobkyňou 3/ ako dlžníkom zmluvu o úvere č. 133410, na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkovi úver v sume 25 000,- Eur s dobou splácania 48 mesiacov, ročnou percentuálnou mierou nákladov 68,62 %, priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov 11,87 %, mierou mesačnej úrokovej sadzby z istiny úveru

3 %, celkovou ročnou fixnou úrokovou sadzbou 36 %, výškou mesačnej splátky úveru

1 270,83 Eur, celkovými nákladmi 35 999,84 Eur, výškou úveru s navýšením 60 999,84 Eur, konečnou splatnosťou úveru do 10.05.2017. Poplatok za spracovanie upomienky bol dohodnutý v sume 34,- Eur. Podľa čl. II ods. 1 písm. q) zmluvy o úvere č. 133410, „zmluvná pokuta z omeškania za neuhradenú splátku alebo akejkoľvek inej platby alebo pri predčasnej splatnosti úveru vo výške do 0,3 % denne z dlžnej sumy“. Podľa čl. V bodu 1 zmluvy o úvere č. 133410, v prípade omeškania sa dlžníka so splatením dohodnutej čiastky mesačnej splátky, jej časti, alebo akéhokoľvek peňažného záväzku alebo jeho časti vyplývajúcej z úverovej zmluvy alebo iných dojednaní medzi veriteľom a dlžníkom, je dlžník povinný platiť z nesplatennej čiastky splátky veriteľovi úrok z omeškania vo výške určenej podľa § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení, a tiež zmluvnú pokutu z omeškania individuálne dojednanú v čl. II bod 1q) z dlžnej sumy denne, za každý deň omeškania. Podľa čl. V bodu 2 zmluvy o úvere č. 133410, v prípade omeškania sa dlžníka so zaplatením čo i len jednej splátky v celej alebo čiastočnej výške za časové obdobie 3 mesiace a viac, alebo troch po sebe idúcich mesačných splátok v celej alebo čiastočnej výške, alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, ako aj v prípade, ak dlžník, spoludlžník alebo ručiteľ pri podpise zmluvy o úvere uviedli nepravdivé údaje, alebo neoznámili včas zmenu platiteľa mzdy, zmenu adresy svojho bydliska, je veriteľ oprávnený písomne vyhlásiť úver za predčasne splatný, t.j. nastane tzv. predčasná splatnosť úveru, resp. jeho neuhradeného zostatku na istine spolu s dohodnutým príslušenstvom i dohodnutými sankciami za porušenie dojednaní tejto zmluvy dlžníkom. Veriteľ je povinný v lehote nie kratšej ako 15 dní vopred na uplatnenie tohto práva dlžníka upozorniť. V prípade, ak sa stane splatným celý záväzok naraz z dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, vzniká veriteľovi nárok na vrátenie sumy súčtu nesplatennej istiny úveru a celého dohodnutého navýšenia najneskôr v deň uvedený

v oznámení o predčasnej splatnosti úveru. Úver s príslušenstvom a i dohodnutými sankciami sa stane splatným dňom, ktorý určí veriteľ v písomnom oznámení o strate výhody splátok úveru. Podľa čl. V bodu 3 zmluvy o úvere č. 133410, pokiaľ dlžník neuhradí v deň určený veriteľom celý úver, resp. jeho zostatok na istine, dohodnutom navýšení a na sankciách za porušenie tejto úverovej zmluvy dlžníkom, je povinný znášať úrok z omeškania vo výške určenej podľa § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení, a tiež zmluvnú pokutu z omeškania dojednanú v čl. II bod 1q) zo súčtu súm včas nesplatennej istiny úveru, resp. jeho zostatku a sumy nesplateného príslušenstva na dohodnutom navýšení úveru, počnúc prvým dňom nasledujúcim po tom dni, v ktorom sa stal úver, resp. jeho zostatok, a dohodnuté navýšenie splatným, v zmysle oznámenia veriteľa o strate výhody splátok. Zároveň dňa 10.05.2013 uzatvoril záložný veriteľ - obchodná spoločnosť Getfin s.r.o. so žalobkyňou 2/ ako so záložcom Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnu zmluvu. Podľa čl. I bodu 2 uvedenej záložného zmluvy, jej predmetom je dohoda zmluvných strán

o zriadení záložného práva záložcom v prospech záložného veriteľa na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa voči žalovanému 1/ ako dlžníkovi, podľa zmluvy o úvere

č. 133410 zo dňa 10.05.2013. Podľa čl. II bodu 1 záložnej zmluvy, záložným právom podľa tejto zmluvy sa zabezpečuje pohľadávka veriteľa z úverovej zmluvy na istine úveru, navýšením úveru, úrokmi, úrokmi z omeškania, poplatkami, sankciami, ostatnými pohľadávkami a zmluvnými pokutami vyplývajúcimi z úverovej zmluvy, nákladmi na zriadenie a prípadnú realizáciu záložného práva založeného touto zmluvou, a tiež nákladmi spojenými s uplatnením a vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi. Podľa čl. II bodu 2 záložnej zmluvy, veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere č. 133410 zo dňa 10.05.2013 úver vo výške 25 000,- Eur. Celková dlžná čiastka úveru s dojednaným navýšením je

vo výške 60 999,84 Eur. Úver s navýšením a dojednaným rozsahom náhrady nákladov spojených s poskytnutím úveru i so záložným právom k nehnuteľnostiam je splatný do 10.05.2016. Podľa čl. III bodu 1 záložnej zmluvy, predmetom záložného práva sú nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k.ú. K. P., a to byt č. XX na 2. poschodí, vchod č. XX v bytovom dome súp. č. X, postavenom na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX - podiel 1/1; spoluvlastnícky podiel o veľkosti 65/6872 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 65/6872 na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1035 m². Podľa čl. XI bodu 1 záložnej zmluvy, ak zabezpečená pohľadávka, alebo jej časť, nebude riadne a včas splatená, môže veriteľ začať výkon záložného práva. V rámci výkonu záložného práva sa veriteľ môže uspokojiť: a) predajom predmetu záložného práva na dražbe podľa zákona

o dobrovoľných dražbách, b) priamym predajom predmetu záložného práva tretím osobám podľa výberu veriteľa, c) alebo domáhať sa uspokojenia predajom predmetu záložného práva podľa osobitných zákonov (napr. exekučnom konaní, v konaní o súdny výkon rozhodnutia). V čestnom vyhlásení zo dňa 10.05.2013 žalobkyne 1/, 2/ vyhlásili, že preberajú ručiteľský záväzok za splatenie úveru v zmysle Zmluvy o úvere. Vo vyhlásení ručiteľa zo dňa 18.02.2014 V. D. ako ručiteľ písomne vyhlásil, že berie na seba voči veriteľovi

Getfin s.r.o. povinnosť, že ak dlžník NINA fashion a.s. podľa uvedenej zmluvy o úvere pohľadávku prenajímateľa nevyrovná, tak žalovaný 4/ ako ručiteľ sa zaväzuje túto pohľadávku uspokojiť, t.j. zaplatiť veriteľovi na prvé požiadanie namiesto dlžníka do 15 dní od tohto požiadania. Listom zo dňa 17.10.2014 doručeným žalobkyni 3/ dňa 28.10.2014 a žalobkyni 1/ dňa 28.10.2014 vyhlásil veriteľ Getfin s.r.o. predmetný úver za predčasne splatný a zároveň vyzval na úhradu dlhu. Dňa 10.06.2018 uzavrel postupca Getfin s.r.o.

IČO 46 371 265 so žalovaným 2/ ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol odplatný prevod pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. 133410 uzavretej dňa 10.05.2013.

1.3. Súd prvej inštancie, vychádzajúc zo splátkového kalendára k zmluve o úvere

č. 133410, zo Zápočtu platieb na dlh predloženého žalovaným 2/ a z vyčíslenia pohľadávky žalovaným 2/, mal za zistené, že žalobkyňa 3/ doposiaľ nesplatila istinu úveru, spolu so zmluvne dohodnutým 3 % mesačným úrokom v sume 11 164,36 Eur. Žalovaný 2/

k vyčísleniu predmetnej pohľadávky zo zmluvy o úvere č. 133410 predložil Zápočet platieb na dlh, Vyčíslenie pohľadávky uplatnenej v žalobe 36Cb/227/2018 a Vyčíslenie pohľadávky

107 610,- Eur. Žalobkyne 1/ - 3/ konkrétne jednotlivé položky uvedené v týchto listinách nespochybnili, a preto súd mal zato, že žalovaný 2/ vyčíslil predmetnú pohľadávku riadne

a zrozumiteľne. Ako nepravdivé súd vyhodnotil aj tvrdenie žalobkyň 1/ - 3/ v žalobe, podľa ktorého žalovaný ku dňu podania žaloby nevyhlásil predčasnú splatnosť úveru a žiadnemu zo žalobkyň nikdy nebolo doručené od žalovaného 1/ upovedomenie o neuhradenej splátke

v termíne jej splatnosti. Žalobkyni 3/ bola totiž zo strany žalovaného 1/ dňa 21.06.2013 doručená Upomienka - Výzva na úhradu splátky zo dňa 18.06.2013, ktorou ju vyzval na zaplatenie dlžnej splátky v sume 1 270,83 Eur, splatnej 10.06.2013, spolu s manipulačným poplatkom 34,- Eur za vystavenie tejto upomienky. Označená upomienka zo dňa 18.06.2013 bola doručená aj žalobkyni 2/ dňa 02.07.2013 a bola zaslaná aj žalobkyni 1/, ktorý si ju

v odbernej lehote neprevzal, avšak nemôže popierať, že v dôsledku jej uloženia na pošte ju mal vo svojej dispozičnej sfére a mohol si ju prevziať. Upomienka - výzva na úhradu dlžnej čiastky zo dňa 26.06.2013, ktorou žalovaný 1/ opätovne vyzval žalobkyne 1/ - 3/ na úhradu dlžnej splátky úveru v sume 1 270,83 Eur, splatnej 10.06.2013, bola žalobkyniam 1/, 3/ doručená dňa 01.07.2013, pričom žalobkyňa 2/ si ju neprevzala v odbernej lehote. Upomienka - výzva na úhradu splátky zo dňa 18.08.2014, ktorou žalovaný 1/ vyzval žalobkyne 1/ - 3/ na úhradu dlžnej splátky úveru v sume 1 270,83 Eur, splatnej 10.08.2014, bola žalobkyniam 1/, 3/ doručená dňa 26.08.2014, pričom žalobkyňa 2/ si ju neprevzala v odbernej lehote. Upomienka - výzva na úhradu splátky zo dňa 27.08.2014, ktorou žalovaný 1/ vyzval žalobkyne 1/ - 3/ na úhradu dlžnej splátky úveru v sume 1 270,83 Eur splatnej 10.08.2014

a časti splátky splatnej 10.06.2013 v sume 15,25 Eur, ako aj poplatkov za upomienky, bola žalobkyniam 1/, 3/ doručená dňa 02.09.2014, pričom žalobkyňa 2/ si ju neprevzala v odbernej lehote. Upomienka - výzva na úhradu dlžnej čiastky - Upozornenie zo dňa 18.09.2014, ktorou žalovaný 1/ vyzval žalobkyne 1/ - 3/ na úhradu dlžných splátok úveru, splatných 10.06.2013 (v sume 15,25 Eur) a v sume 1 270,83 Eur splatných 10.08.2014 a 10.09.2014, ako aj poplatkov za upomienky, bola žalobkyniam 1/, 3/ doručená dňa 26.09.2014, pričom žalobkyňa 2/ si ju neprevzala v odbernej lehote. V Upomienke - Oznámenie o predčasnej splatnosti úveru - výzva na plnenie zo dňa 17.10.2017, doručenej žalobkyniam 1/, 3/ dňa 28.10.2014 (žalobkyňa 2/ si ju neprevzala v odbernej lehote), žalovaný 1/ vyzval

žalobkyne 1/ - 3/ na zaplataenie dlžných splátok splatných 10.06.2013 (čiastočne), 10.08.2014, 10.09.2014 a 10.10.2014, ako aj poplatkov za upomienky, spolu v sume 4 135,13 Eur, a to najneskôr do 24.10.2014. V prípade, ak uvedený dlh nebude v určenej lehote uhradený, bola táto upomienka oznámením o predčasnej splatnosti úveru dňom 25.10.2014.

1.4. Pri právnom posúdení veci vychádzal prvoinštančný súd z ustanovení § 52 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 5, § 151a, § 151b, § 151 ods. 3, § 151j, § 151l ods. 1, 4 a § 151mb ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tiež z ustanovení § 261 ods. 7, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1 a § 369d ods. 1 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že pohľadávka obchodnej spoločnosti Getfin s.r.o. (neskôr obchodným menom ENOMIL s.r.o. v likvidácii - pôvodne žalovaného 1/, proti ktorému bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby uznesením zo dňa 15.06.2020 č.k. 36Cb/207/2018-204) proti žalobkyňi 3/ bola platne zabezpečená záložným právom zriadeným Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnou zmluvou zo dňa 10.05.2013, uzatvorenou medzi žalovaným 1/ ako záložným veriteľom a žalobkyňou 2/ ako záložcom. V čl. I bode 2 a čl. II bodoch 1, 2 označenej záložnej zmluvy bola zabezpečená pohľadávka riadne určená, nakoľko bola tu výslovne označená zmluva o úvere č. 133410 zo dňa 10.05.2013, jej zmluvné strany, ako aj ručiteľia, výška poskytnutého úveru 25 000,- Eur, celková výška úveru spolu s navýšením v sume 60 999,84 Eur, ako aj špecifikácia zabezpečenej pohľadávky (čl. II bod 1 záložnej zmluvy) - „pohľadávka veriteľa z úverovej zmluvy na istine úveru, navýšením úveru, úrokmi, úrokmi z omeškania, poplatkami, sankciami, ostatnými pohľadávkami a zmluvnými pokutami vyplývajúcimi z úverovej zmluvy, nákladmi na zriadenie a prípadnú realizáciu záložného práva založeného touto zmluvou, a tiež nákladmi spojenými s uplatnením a vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi“. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam mal prvoinštančný súd za to, že v Zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluve zo dňa 10.05.2013 bola riadne určená zabezpečovaná pohľadávka v zmysle § 151b ods. 2 Obč. zák., ako aj jej hodnota v zmysle § 151b ods. 3 Obč. zák. Žalobkyňi 3/ bol na základe zmluvy o úvere č. 133410 poskytnutý úver, ktorého celková výška spolu s navýšením predstavovala sumu 60 999,84 Eur. V čl. IV záložnej zmluvy bola zmluvne dohodnutá hodnota zálohu v sume 56 000,- Eur. Z uvedeného vyplýva primeranosť hodnoty predmetu záložného práva k hodnote zabezpečovanej pohľadávky. Predmetom zálohu bol byt č. XX, nachádzajúc sa v bytovom dome súp. č. X., postavenom na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX, zapísaný na LV č. L., k.ú. K. P., v ktorom býva žalobkyňa 2/.

1.5. Súd prvej inštancie uviedol, že nezistil dôvody neplatnosti Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013 v zmysle § 39 Obč. zák., nakoľko uvedená zmluva obsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 151b ods. 2, 3 Obč. zák. Vychádzajúc z hmotného práva, konštatoval, že ak záložné právo existuje, v prípade neprimeraného mimosúdneho výkonu záložného práva prichádza do úvahy ochrana návrhom na uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva. Zo skutkových okolností v prejednávanej veci vyplýva, že žalovaný 1/ (následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávky žalovaný 2/) ako záložný veriteľ sa rozhodol využiť zmluvný inštitút výkonu záložného práva formu dobrovoľnej dražby (mimosúdne), keď podaním zo dňa 17.01.2018 žalobkyňi 3/ oznámil začatie výkonu záložného práva spôsobom predaja zálohu na dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v platnom znení. Zdôraznil však, že hoci zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a predstavuje jeden zo zákonom dovolených spôsobov výkonu záložného práva, inštitút dobrovoľnej dražby je nepochybne inštitútom, ktorý vo svojej podstate vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa článku 19 v spojení s článkom 20 Ústavy Slovenskej republiky, a to bez akejkoľvek (preventívnej) ingerencie súdnej moci, nakoľko dobrovoľná dražba je typická tým, že o tom, či sa dražba vykoná a o výške pohľadávky rozhoduje záložný veriteľ bez súdnej kontroly dôvodnosti, oprávnenosti a najmä primeranosti výkonu záložného práva. Pritom práve súdna kontrola je atribútom, ktorému nemôže byť vyčítané, že iba na prospech záložcu (dlžníka), pretože preventívna súdna kontrola umožňuje zásadným spôsobom odstrániť aj právnu neistotu potencionálneho vydražiteľa v otázke nadobudnutia vlastníckeho práva, ak by nútený výkon záložného práva cez prizmu jeho dôvodnosti, oprávnenosti a najmä primeranosti ešte pred jeho uskutočnením verifikovala nezávislá a nestranná súdna autorita. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že líniu ingerencie súdnej moci pri nútenom výkone

súkromného práva podporuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä k článku 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd v znení jeho dodatkových protokolov. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/113/2016 zo dňa 30.05.2017, ďalej na nálezy Ústavného súdu Českej republiky PL ÚS 47/2004 zo dňa 08.03.2005 a II.ÚS 2164/2010 a uviedol, že v prejednávanej veci je potrebné osobitnú pozornosť venovať skutočnosti, že majetok dotknutý záložným právom je nehnuteľnosť určená na bývanie pre žalobkyňu 2/ a že právo na obydlie v práve Európskej únie predstavuje základné právo zaručené Chartou základných práv, ktoré vnútroštátny súd musí zohľadniť pri vykonávaní smernice 93 /13.

1.6. Pokiaľ ide o spôsob výkonu záložného práva, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 23/2014 zo dňa 24.09.2014, v ktorom ústavný súd uviedol, že sa nestotožňuje s názorom podľa, ktorého výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby je totožný s núteným výkonom práva prostredníctvom nútenej (exekučnej) dražby. Nútené (exekučné) dražby a dobrovoľné dražby sú dvoma odlišnými inštitútmi, ktoré síce majú spoločný cieľ, a to speňaženie majetku povinnej osoby, a čiastočne aj priebeh (dražba majetku), ale zásadne sa líšia podkladom, ktorý umožňuje ich výkon. Podstatou dobrovoľnej dražby v zmysle jej platnej právnej úpravy je dohoda vlastníka veci s dražobníkom o dražbe určitého predmetu. Vlastník veci môže poveriť inú osobu, aby dala pokyn na vydraženie veci, pričom Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, pričom vystupuje ako zástupca záložcu. Vzhľadom na uvedené sa dobrovoľná dražba odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dáva súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom (zákon o dobrovoľných dražbách). Ústavný súd ale osobitne pritom pôsobí aj pri takej dobrovoľnej dražbe, ktorá nevykazuje znaky podvodnej snahy získať založenú vec pod trhovú cenu (pričom tento záver nemôže spočívať výlučne na predstavách všeobecného súdu o všeobecnej praxi pri prevažujúcej praxi výkonov záložných práv na Slovensku, ale musí byť podporený konkrétnymi zisteniami vzťahujúcimi sa na prerokúvanú vec). V uvedenej súvislosti ústavný súd opakuje, že intenzita zásahu do vlastníckeho práva realizovaného v podobe predaja predmetu vlastníctva by nemala byť vo výraznom nepomere ku skutočnej alebo aspoň skutočnosti sa čo najviac približujúcej cene toho predmetu vlastníctva (II. ÚS 237/2011). Podľa názoru ústavného súdu, zákon o dobrovoľných dražbách, ako aj súvisiace právne predpisy, regulujúce výkon záložného práva, do určitej miery (nie však neobmedzene) nadraduje záujem veriteľa na uspokojení jeho pohľadávky pred záujmom dlžníka na ponechaní si veci. Záujem záložného veriteľa na speňažení majetku dlžníka v procese, ktorý sa neuskutočňuje v súčinnosti s dlžníkom a nad ktorým nie je vykonávaná priebežná súdna kontrola, a to obzvlášť vtedy, ak je predmetom dobrovoľnej dražby vec plniaca významné sociálne potreby dlžníka, však nemôže byť nadradený záujmu dlžníka vo väčšej miere, ako to je v prípade právnej úpravy exekúcie (II. ÚS 261/2013). Uvedené pnutie medzi záujmami účastníkov právneho vzťahu a potenciálnu kolíziu ich záujmov musí v tomto prípade všeobecný súd zohľadniť a vyvodiť z neho závery relevantné pre danú vec.

1.7. Ďalej súd prvej inštancie akcentoval, že za dôvody hodné osobitného zreteľa považuje súdna prax nielen bytové záujmy podielových spoluvlastníkov samotných, ale aj ich rodinných príslušníkov (R1/1989). Právo na ochranu domova je všeobecne pre každého zaručené aj článkom 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, podľa ktorého nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie, ani útokom na svoju česť a povesť. Právo na primerané obydlie (byť, domov) zaručuje článok 11 Medzinárodného paktu o hospodárskych sociálnych a kultúrnych právach, v zmysle, ktorého zmluvné strany paktu uznávajú právo každého jednotlivca na primeranú životnú úroveň pre neho a jeho rodinu či, zahŕňujúce dostatočnú výživu, šatstvo, byt a na neustále zlepšovanie životných podmienok. Právo na ochranu domova je zaručené aj článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle, ktorého každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia (domova) a korešpondencie.

1.8. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo skutočností, že na základe Zmluvy o úvere č. 133410 bol žalobkyňu 3/ poskytnutý úver v sume 25 000 Eur, ktorý sa žalobkyňa 3/ zaviazala vrátiť veriteľovi spolu s dohodnutým navýšením v sume 60 999,84 Eur, pričom na splnenie tohto záväzku bola doposiaľ uhradená suma 53 201,42 Eur, že žalovaný 2/ nadobudol uvedenú pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky a že žalobkyňu 3/ dražobník listom zo dňa 17.01.2018 oznámil začatie výkonu

záložného práva v zmysle zmluvy o zriadení záložného práva a mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013 za účelom uspokojenia pohľadávky v sume 107 616,63 Eur pozostávajúcej z nevrátenej istiny úveru (vrátane navýšenia o úroky z úveru) v sume 11 164,36 Eur, úrokov z omeškania, zmluvnej pokuty a súdneho poplatku, dospel k záveru, že výkon záložného práva podľa Zmluvy o zriadení záložného práva a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013 (čl. XI bod 1 písm. a), b) záložnej zmluvy) formou dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom zálohu tretím osobám by bol v tomto prípade v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto v zmysle § 265 Obch. zák. nepožíva právnu ochranu. Z uvedeného dôvodu súd uložil žalovanému 2/ povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam žalobkyne 2/, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. K. P., a to byt č. XX, nachádzajúci sa vo vchode XX, v bytovom dome súp. č. X., postavenom na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX, v podiele 1/1; podiel priestoru 65/6872 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. X, postaveného na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX a spoluvlastnícky podiel 65/6872 na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvorja o výmere 1035 m²; zriadeného Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnou zmluvou zo dňa 10.05.2013, uzatvorenou medzi žalobkyňou 2/ a žalovaným 1/, prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám. Je potrebné vziať na zreteľ, že žalobkyňa 2/ je fyzickou osobou vo veku 60 rokov, ktorá v predmetnom byte, tvoriacom predmet zálohu, býva. Podľa výpisu žalobkyne 3/ z obchodného registra sa už vo funkcii štatutárneho orgánu na podnikateľskej činnosti nepodieľa. Žalobkyňa 3/ ako dlžník doteraz uhradila veriteľovi na splnenie svojho záväzku z predmetnej úverovej zmluvy sumu 53 201,42 Eur, pričom mu bol poskytnutý úver v sume 25 000,- Eur a z celkovej sumy 60 999,84 Eur, ktorú bol povinný veriteľovi vrátiť, predstavovalo navýšenie úveru (úroky) sumu 35 999,84 Eur. V podstate teda rozdiel medzi celkovým poskytnutým úverom, vrátane jeho navýšenia a uhradenou sumou predstavuje sumu 7 798,42 Eur, ktorú však veriteľ zvýšil na sumu 11 164,36 Eur, nakoľko započítal časť uhradenej sumy na úhradu zmluvne dohodnutých poplatkov za upomienky a zmluvnej pokuty za omeškание s jednotlivými splátkami. Hodnota zálohu podľa čl. IV predmetnej záložnej zmluvy predstavovala sumu 56 000,- Eur. Z uvedeného vyplýva, že výkon predmetného záložného práva v zmysle záložnej zmluvy by bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku aj z toho dôvodu, že nevrátený úver spolu s úrokmi z úveru predstavuje, podľa vyjadrenia žalovaného 2/, sumu 11 164,36 Eur, teda cca 20 % z hodnoty bytu 56 000,- Eur. Zostatok vymáhanej pohľadávky predstavujú úroky z omeškania a zmluvná pokuta, a teda žalobkyňa 2/ by prišla o obydlie najmä v dôsledku neuhradených sankcií za nevrátenie úveru žalobkyňou 3/, ktorých výška je navyše medzi stranami sporná.

1.9. Súd prvej inštancie uzavrel, že ochrana práva na obydlie ako ústavou garantovaného práva je v tomto prípade podstatne významnejšia ako ochrana práva veriteľa na uspokojenie predmetnej pohľadávky, ktorej prevažná časť tvoria sankcie za omeškание so splácaním úveru, výkonom záložného práva formou dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretej osobe. Pritom zohľadnil, že predmetná pohľadávka z úverovej zmluvy je zabezpečená nielen žalovaným záložným právom, ale aj ručením. Zdôraznil, že žalovanému 2/ právne predpisy poskytujú dostatok ochrany jeho práv Takým spôsobom, aby neprímerane nezasahovali do práva žalobkyne 2/ na obydlie, vlastníctvo a súkromie. V časti o uloženie povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k vyššie označeným nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne 2/, zriadeného Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnou zmluvou zo dňa 10.05.2013, uzatvorenou medzi žalobkyňou 2/ žalovaným 1/, žalobu zamietol s odôvodnením že zdržanie sa výkonu záložného práva nemôže byť bezlimitné. Poukázal na to, že žalovaný má na výber niekoľko spôsobov realizácie výkonu záložného práva zriadeného zmluvou, avšak v danom prípade je namieste považovať realizáciu výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby priamym predajom zálohu tretím osobám za neprímeraný zásah do práv žalobkyne 2/. Existujú však aj iné spôsoby výkonu záložného práva, ktoré pri garancii prednosti záložného práva až do konečného splnenia dlhu zaručujú zachovanie obydlia, aj práva na súkromie a vlastníctvo. Zamietol tiež žalobu žalobkyň 1/, 3/ proti žalovanému 2/ z dôvodu nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie v predmetnom spore, nakoľko neboli zmluvnými stranami predmetnej záložnej zmluvy.

1.10. K tvrdeniu žalobkyň, že žalobkyňa 2/ je potrebné v tomto právnom vzťahu považovať za spotrebiteľa a na základe tejto skutočnosti je potrebné Zmluvu o úvere č. 133410 zo dňa 10.05.2013 posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie poukázal na to, že Zmluvu o

úvere č. 133410 zo dňa 10.05.2013 uzatvoril veriteľ Getfin s.r.o. s dlžníkom - žalobkyňou 3/ (obchodnou spoločnosťou), a preto ide o vzťah podnikateľský, ktorý sa v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obch. zák. spravuje Obchodným zákonníkom. V zmysle § 52 ods. 4 Obč. zák., spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Dlžníkom zo zmluvy o úvere č. 133410 je obchodná spoločnosť NINA fashion a.s. (žalobkyňa 3/), teda nie fyzická osoba. Vzhľadom k tomu Zmluva o úvere č. 133410 nie je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 Obč. zák. Žalobkyňa 3/ ako dlžník zo zmluvy

o úvere č. 133410 nie je spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 Obč. zák., ani podľa § 3 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, a teda ani predmetná zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 3 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov.

Z úplného výpisu žalobkyne 3/ z obchodného registra je zrejmé, že jeho štatutárnym orgánom v pozícii predsedu predstavenstva je od 01.06.2012 žalobkyňa 1/. V období od 01.06.2012 do 10.07.2018 (teda aj v čase podpisu zmluvy o úvere č. 133410 zo dňa 10.05.2013 a predmetnej záložnej zmluvy) bola žalobkyňa 2/ podpredsedom predstavenstva žalobkyne 3/ ako dlžníka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, s prihliadnutím na funkčný vzťah k žalobkyňi 3/, nemožno žalobkyne 1/, 2/, vo vzťahu k veriteľovi Getfin s.r.o., a ani v ručiteľskom vzťahu

a vzťahu založeného predmetnou záložnou zmluvou, ktoré majú zabezpečovať záväzok žalobkyne 3/ zo zmluvy o úvere č. 133410 priznať postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Obč. zák. alebo podľa § 2 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov. Súd pritom odkazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-419/11 zo dňa 14. marca 2013, ktorý uvádza, že „Fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu

k spoločnosti ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy

o poskytnutí úveru.“ Súd prvej inštancie zároveň s poukazom na ustanovenie § 335 ods. 3 Civilného sporového poriadku a na iba čiastočné zamietnutie žaloby, ponechal v platnosti neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/207/2018-50 zo dňa 28.09.2018. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 255 a § 262

ods. 2 CSP. Keďže v konaní o žalobe žalobkyň 1/ a 3/ mal plný úspech žalovaný 2/, prvoinstančný súd mu podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalobkyňiam 1/ a 3/ priznal náhradu

100 % trov konania. V konaní o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/ mali žalobkyňa 2/

i žalovaný 2/ len čiastočný úspech, preto súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žalobkyňa 2/ a žalovaný 2/ nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním v zákonom stanovenej lehote žalovaný 2/ a žalobkyňa 2/.

3.1. Žalovaný 2/ podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie rozsudku v časti vo výroku II., IV., a VI., a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Uviedol že žalobkyne 1/ - 3/ sa v žalobe proti žalovanému 1/ Getfin s.r.o. (následne pod obeh. menom ENOMIL s.r.o. v likvidácii), IČO 46 371 265 a žalovanému 2/ magicsport s.r.o.,

IČO 48 242 373 domáhali, aby súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam žalobkyne 2/, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX,

k.ú. K. P., a to byt č. XX, nachádzajúci sa vo vchode XX, v bytovom dome súp. č. X, postavenom na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX, v podiele 1/1; podiel priestoru 65/6872 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. X, postaveného na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX a spoluvlastnícky podiel 65/6872 na pozemku reg. „C“ parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1035 m²; zriadeného Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnou zmluvou zo dňa 10.05.2013, uzatvorenou medzi žalobkyňou 2/ a žalovaným 1/.

3.2. Z výroku II. napadnutého rozsudku je však podľa názoru žalovaného 2/ zrejmé, že súd prvej inštancie v danej veci rozhodol ultra petitem, keď vo výroku II. za požadovaný petit žalobného návrhu uviedol: prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám žalobu“ pričom takéhoto petitu sa žalobkyne vôbec nedomáhali a nepožadovali súdnu ochranu vo veci zdržania sa výkonu

záložného práva dobrovoľnou dražbou ani priamym predajom zálohu tretím osobám. Ak bol žalobný návrh pre prvoinštančný súd nedostatočne určitý, bolo namieste žalobu pre neurčitosť žalobného návrhu zamietnuť, a nie nahrádzať svojou činnosťou nečinnosť žalobkyň pri formulovaní žalobného návrhu.

3.3. Žalovaný 2/ ďalej poukázal na to, že v zmysle čl. 8 CSP je civilný proces budovaný na zásade kontradiktórnosti, teda prioritizuje sa procesná aktivita sporových strán. Poukázal na to, že počas súdneho konania ani samotní žalobkyne nevedeli, čoho presne sa podanou žalobou mienia domáhať, keď svoj žalobný návrh opakovane menili (ústne na pojednávaní dňa 10.6.2020, v podanom vyjadrení zo dňa 19.11.2020), pričom navrhované petity a ich vecné zdôvodnenia, ktorých sa zmenou žaloby domáhali, boli vzájomne si odporujúce, neprípustné a v rozpore so skutkovými tvrdeniami podanej žaloby a na ňu nadväzujúcich vyjadrení žalobkyň, načo on, žalovaný 2/ upozorňoval už počas súdneho konania.

3.4. Podľa názoru žalovaného 2/ prvoinštančný súd v spore síce správne konštatoval, že nezistil dôvody neplatnosti Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013 v zmysle § 39 Obč. zák., nakoľko uvedená zmluva obsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 151b ods. 2, 3 Obč. zák., avšak následne dospel k nesprávnemu právnemu, že výkon záložného práva podľa Zmluvy o zriadení záložného práva a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013 (čl. XI hod 1 písm. a), b) záložnej zmluvy) formou dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom zálohu tretím osobám by bol v tomto prípade v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto v zmysle § 265 Obch. zák. nepoživa právnu ochranu. Súd prvej inštancie dôvodil tiež tým, že výkon predmetného záložného práva v zmysle záložnej zmluvy by bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku aj preto, že nevrátený úver spolu s úrokmi z úveru predstavuje, podľa vyjadrenia žalovaného 2/, sumu 11 164.36 Eur, teda cca 20 % z hodnoty bytu 56 000,- Eur. Zostatok vymáhanej pohľadávky predstavujú úroky z omeškania a zmluvná pokuta, a teda žalobkyňa 2/ by prišla o obydlie najmä v dôsledku neuhradených sankcií za nevrátenie úveru žalobkyňou 3/, ktorých výška je navyše medzi stranami sporná. Vzhľadom k uvedenému mal zato, že ochrana práva na obydlie ako ústavou garantovaného práva je v tomto prípade podstatne významnejšie ako ochrana práva veriteľa na uspokojenie predmetnej pohľadávky, ktorej prevažnú časť tvoria sankcie za meškание so splácaním úveru, výkonom záložného práva formou dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom. Okrem toho, predmetná pohľadávka z úverovej zmluvy je zabezpečená nielen žalovaným záložným právom, ale aj ručením a žalovanému 2/ právne predpisy poskytujú dostatok ochrany jeho práv takým spôsobom, aby neprímerane nezasahovali do práva žalobkyne na obydlie, vlastníctvo a súkromie.

3.5. Žalovaný 2/ sa s uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku nestotožnil a vyjadril presvedčenie, že takýmto rozhodnutím súdu mu je trvalo bránené vo výkone záložného práva pre nízky zostatok istiny spolu s príslušným úrokom, no na druhej strane paradoxne tiež pre vysoké sankčné príslušenstvo. Uviedol, že jeho pohľadávku pritom tvoria súbežne nároky na zaplatenie nielen istiny a dohodnutého zmluvného úroku, ale aj nároky na zaplatenie tzv. sankčného príslušenstva. Dôvody, na ktorých súd prvej inštancie založil rozhodnutie o jeho povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám, žalovaný 2/ označil za nedostatočné a svojvoľné. Namietol, že závery súdu neboli podporené žiadnou judikatúrou. keďže žiadna na podporu záverov napadnutého rozhodnutia ani neexistuje. Poukázal na to, že odôvodnenie prvoinštančného súdu v tom zmysle, že by nebolo možné dražiť nehnuteľnú vec, v danom konkrétnom prípade nemá žiadnu oporu v pozitívnom práve či rozhodovacej praxi súdov. Naproti tomu, zákonodarca v § 3 ods. 6 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách stanovuje spodný limit sumy, pod ktorú nie je možné dražiť nehnuteľnú vec, a keďže žalovaný 2/ dané zákonné ustanovenie v tomto prípade neporušil, nemohol ani len hypoteticky konať v rozpore s dobrými mravmi a už vôbec nie v rozpore s poctivým obchodným stykom, u ktorého sú podmienky pre jeho porušenie ešte prísnejšie. V zmysle § 3 ods. 6 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách dražiť nemožno nehnuteľné veci, ak hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečenej záložným právom ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva neprevyšuje 2 000 eur. Rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým trvalo obmedzil žalovanému 2/ realizovať v rámci zmluvnej voľnosti dohodnutý výkon záložného práva, je podľa žalovaného 2/ ústavne neudržateľné, zasahuje do základných zákonných práv žalovaného 2/ ako záložného veriteľa uspokojiť svoju pohľadávku predajom zálohu.

3.6. Žalovaný 2/ poukázal na to, že v zmysle § 151a OZ záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva (ďalej len „záloh“), ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená. V predmetnom prípade však na základe napadnutého rozhodnutia dochádza k neúmernému a neústavnému znižovaniu ochrany veriteľa a jeho možnosti vymôcť svoju pohľadávku, popretiu zmyslu a významu inštitútu záložného práva a k nadmernému zvýhodňovaniu dlžníka - neplatiča. Napadané rozhodnutie

v značnej miere oslabuje právnu istotu záložných veriteľov v súvislosti s výkonom záložného práva, ako legálne zriadeného zabezpečovacieho prostriedku, a to výlučným poukazaním na hrubý nepomer medzi výškou splatnej pohľadávky a hodnotou zálohu, bez akéhokoľvek objektivizovaného odstupňovania primeranosti v pozitívnom právnom poriadku či rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Súčasne vytvára značný prvok nepredvídateľnosti súdnych rozhodnutí v obdobných veciach do budúcnosti, pretože prvoinštančný súd považoval pohľadávku (istina + zmluvne dojednaný úrok) dosahujúcu v čase začatia výkonu záložného práva cca 20 % hodnoty predmetu zálohu za nepostačujúcu pre výkon záložného práva, neuviedol však ani len náznakom, aká výška pohľadávky je už pre realizáciu záložného práva postačujúca. Uvedené odporuje aj čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Súd prvej inštancie taktiež neuviedol, z akého dôvodu vylúčil uspokojenie

tzv. sankčného príslušenstva pohľadávky žalovaného 2/ z výkonu záložného práva. Právny záver súdu prvej inštancie ohľadne tej skutočnosti, že pohľadávka vo výške 11 164,36 Eur je v hrubom nepomere k hodnote predmetu zálohu (56 000,-Eur), ktorý uvedenú pohľadávku zabezpečuje, a preto nie je možné pre rozpor s poctivým obchodným stykom realizovať výkon zákonného záložného práva, je ústavnou neudržateľný a ide o svojvoľný výklad

súdu negujúci význam a zmysel inštitútu záložného práva s ďalekosiahlymi ústavnou neudržateľnými dopadmi pre inštitút záložného práva v obchodnej praxi.

3.7. Žalovaný 2/ žiadal, aby odvolací súd opätovne preskúmal podmienky pre vyslovenie záverov, či by bol v tomto prípade výkon záložného práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto by v zmysle § 265 Obchodného zákonníka nemohol nepožívať právnu ochranu a aby po preskúmaní týchto podmienok vyslovil záver, že v danom prípade o takýto výkon záložného práva, ktorý by bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nejde. Žalovaný 2/ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS ČR zo dňa 16.04.2009, sp. zn. 21Cdo/1425/2008, podľa ktorého nepomer hodnoty zabezpečenej pohľadávky a zálohu nemôže byť dôvodom pre záver o konaní v rozpore s dobrými mravmi, keďže po realizácii záložného práva sa výtazok nepoužitý k uspokojeniu pohľadávky vydáva záložcovi. Je vecou záložcu, či svoju vec založí alebo nie, on je povinný zistiť si, akú skutočnú hodnotu má založená vec v jeho vlastníctve. V danom prípade prvoinštančný súd účelovo neprihliadol na výšku príslušenstva zabezpečenej pohľadávky (úrok z omeškania

a zmluvnej pokuty), aby následne paradoxne výkon záložného práva vyhodnotil ako v rozpore s poctivým obchodným stykom pre "nízku výšku" zabezpečenej pohľadávky (spočívajúcej podľa názoru súdu už iba v zostatku istiny a zmluvne dohodnutých úrokov). Takéto úmyselné rozdelenie zabezpečenej pohľadávky žalovaný 2/ však vníma ako účelové a nesprávne. Súd prvej inštancie pritom vôbec nevysvetlil, z akého zákonného dôvodu jeho pohľadávku „rozdelil“ na dva nerovnocenné nároky a ani nevysvetlil, prečo by jeho nárok na úhradu dohodnutých sankcií (zmluvnej pokuty a úrokov z omeškania) mal byť "degradovaný" na taký nárok, pre ktorý by do úvahy nemal vôbec prichádzať výkon záložného práva. Záložné právo predsa slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva a v zmysle § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Zároveň podľa § 151mb ods. 1 OZ platí, že záložné právo

k pohľadávke sa vzťahuje aj na dlžné úroky a ostatné jej príslušenstvo. Ak by sa v danom prípade zohľadnila nielen výška istiny a zmluvne dohodnutého úroku, ale aj výšku zostávajúceho príslušenstva zabezpečenej pohľadávky (ktorú súd účelovo nezohľadnil),

v žiadnom prípade by nebolo možné dospieť k záveru o hrubom nepomere zabezpečovanej pohľadávky vo vzťahu k hodnote predmetu zálohu.

3.8. Žalovaný 2/ ďalej uviedol, že výrokmi I. a II. si napadnutý rozsudok odporuje, nakoľko vo I. výroku prvoinštančný súd zamietol žalobu z dôvodu, že nezistil okolnosti neplatnosti záložnej zmluvy, kde sú obsiahnuté aj spôsoby, ktorých sa vo výroku II. ukladá zdržať. Vo výroku II. si nad rámec žalobného návrhu, kde bolo komplexné zdržanie sa všetkých spôsobov, „ultra petit“ vybral iba dva spôsoby, a potom mu uložil povinnosť sa týchto dvoch vybratých zdržať. Podľa žalovaného 2/ je podivné, že súd prvej inštancie právny dôvod - záložnú zmluvu považuje za platnú, lebo dôvody, ktoré uvádza pre výrok II.

a povinnosť zdržania sa, potom odporujú výroku I. Napríklad v odôvodnení uvádza, že dobrovoľná dražba je výsledok dohody záložcu a záložného veriteľa, teda o obsahu záložnej zmluvy, ale už v druhom výroku zakáže realizovať platne dohodnuté právo. Predsa ak by mali byť dôvody, pre ktoré zakázal výkon dobrovoľnej dražby, skutočne relevantné, tak by aj dohoda o dobrovoľnej dražbe mala byť sčasti neplatná. Ponechať v platnosti časť právneho úkonu a teda dohodu o dobrovoľnosti dražby akceptovať a súčasne ju aj zakázať, činí tento rozsudok v tomto ohľade za nepreskúmateľný, už len čo do protichodnosti výrokov. Zároveň, ak sa prvoinštančný súd meritórne vo výroku I. zaoberal platnosťou zmluvy ako takej

v určovacom konaní, toto jeho určenie už vylučovalo rozhodovať výrokom, ktorým sa ukladá povinnosť. Totiž ak je na žalobe určovacej naliehavý právny záujem práve tam, kde sa má predísť žalobe na plnenie, tak potom už samotné meritórne rozhodnutie o určení, že zmluva je platná a teda záložný vzťah trvá, vylučuje ďalšie rozhodovanie o žalobe na plnenie (výroky

II. a III.). Predsa ak súd prvej inštancie nezamietol výrok I. pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, tak potom bol už povinný nechať aj voľný prechod pre žalobu na plnenie, nakoľko žalobou o určení sa nepredišlo žalobe na plnenie. Tu však pristúpil aj

k rozhodovaniu o žalobe na plnenie (niečo dať, trpieť, opomenúť), v dôsledku čoho rozhodol v rozpore s prvým výrokom, protirečiac si s predpokladmi pre rozhodovanie o výroku I. Navyše súdu žalobkyne 1/ až 3/ predložili žalobný návrh, aby žalovanému uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva z nesporne už platnej zmluvy ako takej. Teda ak posúdil celú zmluvu ako platnú a neskúmal jednotlivé časti čo do platnosti a neplatnosti, tak mal postupovať aj ohľadom návrhu na zdržanie sa záložného práva ako takého z celej záložnej zmluvy. Súd totiž nemá v takomto druhu konania odseparovať určité spôsoby, pretože má žalobu prejednať komplexne, najmä ak sa žalobkyne nedomáhali z určitých skutkových tvrdení (založených na neplatnosti záložnej zmluvy a podobne) zdržania sa práve konkrétnych spôsobov výkonu. Podľa názoru žalovaného 2/, súdu procesne neprislúcha jednu žalobnú žiadosť žalobkyň rozdeliť a po jej rozdelení jednej časti priznať úspech a druhej nie. Súd prvej inštancie mal teda žalobu posúdiť v celosti, ako to žalobkyne žiadali. V tomto smere vyšiel súd v ústrety žalobkyňi 2/, a teda v konaní nepôsobil ako nestranný súd.

3.9. Vo vzťahu k výroku IV. napadnutého rozhodnutia žalovaný 2/ poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/97/2019 zo dňa 28.11.2019, v ktorom krajský súd ako odvolací súd vyslovil záver, že v prípade dobrovoľných dražieb, ak sú navrhovatelia toho názoru, že nie je možné, aby bolo vykonané záložné právo zo záložnej zmluvy, súdy nemôžu vydať neodkladné opatrenie, keďže navrhovatelia sa v prípade úspešného vykonania dobrovoľnej dražby môžu domáhať ochrany svojich práv žalobou na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorá je osobitným typom určovacej žaloby podľa § 137 písm. d/ CSP. Súd teda bude vykonávať následnú súdnu kontrolu platnosti záložnej zmluvy /ex post/. Na doplnenie odvolací súd už iba poznamenal, že navrhovatelia môžu požiadať kataster nehnuteľností o zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcom súdnom spore do katastra nehnuteľností. Uvedené právne závery boli potvrdené aj ÚS SR, IV. ÚS 153/2020-19 zo dňa 28.04.2020. Žalovaný 2/ uviedol, že v prejednávanej veci nebol žiadny dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia, lebo žalobkyne majú k dispozícii inštitúty žaloby na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a tiež môžu požiadať kataster nehnuteľností o zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcom súdnom spore do katastra nehnuteľností. Navyac prípadný prebytočný výťažok z dražby je záložný veriteľ povinný vydať záložcovi.

V nadväznosti na najnovšiu rozhodovaciu prax je preto potrebné vo veci nariadené neodkladné opatrenie uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36Cb/207/2018 zo dňa 28.09.2018 zrušiť. Žalovaný 2/ zároveň požiadal odvolací súd o doručovanie písomnosti aj elektronickými prostriedkami, a to na emailovú adresu, ktorú uviedol nasledovne:

a@b.c <mailto:a@b.c>. Na záver svojho odvolania žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 389 CSP rozsudok súd prvej inštancie v napadnutej časti zrušil, alternatívne, aby s poukazom na argumentáciu uvedenú v podanom odvolaní v zmysle § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil a to tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, zruší vydané nariadené neodkladné opatrenie uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36Cb/207/2018 zo dňa 28.09.2018 a prizná žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania pred prvoinštančným súdom.

4.1. Žalobkyňa 2/ podala odvolanie proti výrokovej časti VI. rozsudku prvoinštančného súdu z dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Namietala, že súd prvej inštancie jej nedôvodne nepriznal voči žalovanému 2/ právo na náhradu trov konania, a to aj napriek tomu, že v prevažnej časti nároku uplatneného voči žalovanému 2/ bola procesne úspešná. Uviedla, že aj keď vo výroku III. rozsudku

súd prvej inštancie zamietol jej nárok v časti o uloženie povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam žalobkyne 2/ zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. K. P., podľa jej názoru procesný neúspech v tejto časti konania je v pomerne výrazne menší, než procesný úspech vo zvyšnej časti nároku, v ktorej prvoinštančný súd jej návrhu vyhovel.

4.2. Žalobkyňa 2/ poukázala na znenie ustanovenia v zmysle ktorého § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

4.3. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t.j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Ak má strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Ak je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Takáto situácia však podľa názoru žalobkyne 2/v tomto prípade nenastala. Návrhom na začatie konania sa voči žalovanému domáhala určenia, že žalovaný je povinný zdržať sa výkonu záložného práva podľa Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013.

4.4. Žalobkyňa 2/ uviedla, že ona sa vo svojich podaniach výslovne nedomáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva spôsobom uvedeným vo výrokovej časti III. napadnutého rozsudku, a pokiaľ súd prvej inštancie rozhodoval o povinnosti žalovaného zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnosti žalobkyne 2), podľa nej prvoinštančný súd rozhodoval nad rámec žalobného petitu. Vyjadrila presvedčenie, že neúspech v časti žalobného petitu, o ktorom výslovne nenavrhol rozhodnúť, nemôže byť považovaný za čiastočný úspech žalovaného 2/. Okrem toho, z povahy tohto nároku vyplýva, že presné stanovenie hodnoty sporu v tejto veci nie je dosť dobre možné, keďže v konaní išlo o určenie, či tu právo (na výkon záložného práva) je alebo nie je.

4.5. Podľa názoru žalobkyne 2/ v tejto veci je možné analogicky aplikovať záver vyplývajúci z publikovaného rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 2. marca 2011, sp. zn. 30Cdo/5210/2009, podľa ktorého výsledok konania prejavujúci sa tým, že poškodený žalobca dosiahne satisfakciu uložením povinnosti škodcu nahradiť mu nemateriálnu ujmu svojho druhu (v tom to prípade išlo o určenie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva), možno hodnotiť v zmysle zásad úspechu vo veci obdobne ako plný úspech (§ 142 ods. 1 OSP), aj keď žalobcovi vo výroku nebola priznaná ním požadovaná výška plnenia (tu nebola uložená povinnosť zdržať sa všetkých možných spôsobov výkonu záložného práva podľa zmluvy o zriadení záložného práva). Aj podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo/129/2011 je potrebné úspech v konaní chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku.

4.6. Keďže prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne právne vyhodnotil otázku úspechu v konaní, resp. pomeru procesného úspechu a neúspechu a pri rozhodovaní nesprávne aplikoval právnu normu. Z uvedených dôvodov žalobkyňa 2/ navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku VI. zmenil a aby rozhodol tak, že žalobkyňa 2/ sa priznáva proti žalovanému 2/ náhrada 100 % trov konania o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/. V ostatných výrokových častiach rozsudku, ktoré neboli týmto odvolaním napadnuté navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

5.1. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení zo dňa 09.03.2021 k odvolaniu žalobkyne 2/ poukázal na to, že v podanom odvolaní žalobkyňa 2/ tvrdí, že v napadnutom rozsudku jej súd neodôvodnene nepriznal voči žalovanému 2/ právo na náhradu trov konania, napriek tomu, že v prevažnej časti nároku uplatneného

voči žalovanému 2/ mala byť žalobkyňa 2/ procesné úspešná. Ďalej uvádza, že je pravdou, že vo výroku III. rozsudku súd zamietol jej nárok

v časti o uloženie povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam žalobkyne 2/, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX,

k.ú. K. P. Z uvedeného podľa názoru žalovaného 2/ potom vyplýva že žalobkyňa 2/ teda výslovne uviedla, že sa podanou žalobou daného výroku súdu domáhala. Ďalej však uviedla, že sa domnieva, že procesný neúspech v tejto časti konania je v pomerne výrazne menší, než procesný úspech vo zvyšujúcej časti jej nároku, v ktorej, súd jej návrhu vyhovel.

5.2. Podľa žalovaného 2/ je teda zrejmé, že žalobkyňa 2/ v podanom odvolaní sama uviedla, že sa voči žalovanému 2/ domáhala výroku rozhodnutia, ktoré prvoinštančný súd vo svojom výroku III. zamietol. Potom z tohto dôvodu, s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, ako aj v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP, súd prvej inštancie nepriznal ani žalobkyňi 2/, a ani žalovanému 2/ v konaní o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania. Žalovaný 2/ uviedol, že rozsudok Najvyššieho súdu ČR

z 2. marca 2011, sp. zn. 30Cdo/5210/2009 je v predmetnom spore, vychádzajúc z jeho povahy, absolútne neaplikovateľný.

5.3. V podanom odvolaní žalobkyňa 2/ ďalej tvrdí, že sa výslovne nedomáhala, aby súd uložil žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva spôsobom uvedeným vo výrokovej časti III. napadnutého rozsudku, že pokiaľ súd rozhodoval o povinnosti žalovaného zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnosti žalobkyne 2/, podľa jej názoru súd rozhodoval nad rámec žalobného petitu. Uvedené tvrdenia žalobkyne 2/ sú však

v priamom rozpore s jej vlastnými tvrdeniami uvedenými v úvode podaného odvolania ako žalobkyňa 2/ už uviedla v časti II. tohto vyjadrenia, kedy sama uviedla, že sa takéhoto výroku súdu domáhala, a že v nadväznosti na jeho zamietnutie mala v konaní iba čiastočný úspech, ktorý však podľa jej názoru neznamena, že by nemala mať nárok na plnú náhradu trov konania.

5.4. Žalovaný 2/ uviedol, že ak by aj pripustil, že prvoinštančný súd v danom prípade vo výroku III. rozhodoval „ultra petit“ , bolo potrebné podľa jeho názoru zo strany žalobkyne 2/ podať odvolanie aj proti výroku III. napadnutého rozsudku, a nie iba proti výrokovej časti VI. napadnutého rozsudku. Za daných okolností však nie je možné podanému odvolaniu žalobkyne 2/, na základe argumentov rozhodovania súdu „ultra petit“, ani teoreticky vyhovieť. V tejto súvislosti žalovaný opätovne poukázal na to, že žalobkyne počas konania pred prvoinštančným súdom opakovane navrhovali zmenu žalobného návrhu, pričom jemu nebolo celkom zrejmé, čoho sa žalobkyne v konaní pred súdom vlastne domáhajú. Ak by aj napriek vyššie uvedenému pripustil správnosť námietky žalobkyne 2/ spočívajúcej v námietke rozhodnutia súdu vo výroku III „ultra petit“, uvedené by malo za následok potrebu zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom, čoho sa napokon on sám domáha podaním vlastného odvolania vo veci samej s tým, že ani jemu nie je zrejmé, či vôbec a kedy konkrétne mala žalobkyňa 2/ na súde uplatniť nárok, ktorý súd prvej inštancie vo výroku III zamietol. Žalovaný 2/ v závere svojho vyjadrenia zotrval na dôvodoch svojho odvolania a na odvolacom návrhu.

6. Ďalšie písomné podania strán sporu odvolaciemu súdu neboli doručené.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380

ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že nie je dôvodné ani odvolanie žalovaného 2/, ani odvolanie žalobkyne 2/, a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II., IV., a VI. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd tak rozhodol podľa § 385 ods. 1 CSP, keď vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a procesných

povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené, a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v plnom rozsahu sa stotožňuje s jeho skutkovými i právnymi závermi a v podrobnostiach na ne zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o žalobe, ktorou sa žalobkyne 1/ až 3/ domáhali uloženia povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa výkonu záložného práva (žaloba pôvodne smerovala proti žalovaným 1/ a 2/) na konštatovaní, že ak bol žalobkyňi 3/ poskytnutý úver v sume 25 000 Eur, ktorý sa žalobkyňa 3/ zaviazala vrátiť vo výške 60 999,84 Eur vrátane dohodnutého navýšenia, pričom na splnenie tohto záväzku žalobkyne 3/ bola už uhradená suma 53 201,42 Eur a žalovaný 2/, ktorý nadobudol pohľadávku z úverovej zmluvy od žalovaného 1/, požaduje ešte na úhradu dlhu z úverovej zmluvy doplatiť ďalších 107 616,63 Eur a za týmto účelom začal realizovať výkon záložného práva podľa zmluvy o zriadení záložného práva a mandátnej zmluvy formou dobrovoľnej dražby na predmet zálohu - nehnuteľnosť (byt) vo vlastníctve žalobkyne 2/, takýto výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom zálohu tretím osobám by bol v danom prípade v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto v zmysle § 265 Obchodného zákonníka nepožíva právnu ochranu. Vo výrokovej časti II. svojho rozhodnutia súd prvej inštancie preto uložil žalovanému 2/ povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k predmetu zálohu vo vlastníctve žalobkyne 2/, vo výroku I. žalobu žalobkyne 1/ a 3/ proti žalovanému 2/ o uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva zamietol a vo výroku III. zamietol tiež žalobu žalobkyne 2/ v časti o uloženie povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne 2/ tvoriacich predmet zálohu.

11. Na zdôraznenie správnosti právnych záverov vyslovených súdom prvej inštancie odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného 2/ uvádza nasledovné.

12. Pokiaľ žalovaný 2/ vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v predmetnom spore vo výroku II. napadnutého rozsudku rozhodol ultra petitum, nakoľko takého výroku rozsudku sa v petite žaloby žalobkyne 1/ až 3/ vôbec nedomáhali - nepožadovali súdnu ochranu vo veci zdržania sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou ani priamym predajom zálohu tretím osobám, odvolací súd zastáva názor, že k porušeniu zásady viazanosti žalobným návrhom žalobcu, vyjadrenej v ustanovení § 216 ods. 1, 2 CSP, zo strany prvoinštančného súdu nedošlo. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu a že žalobný návrh môže prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

13. Z výrokovej časti II. napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie o požadovanom žalobnom petite žalobkyň 1/ až 3/, ktorým sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa výkonu záložného práva, rozhodol tak, že žalovanému 2/ uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne 2/ tvoriacich predmet zálohu len prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám, avšak čo sa týka uloženia povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne 2/, v tejto časti žalobu vo výroku III. zamietol. Z uvedeného potom vyplýva, že ak súd prvej inštancie vyhovel žalobnému petitu o uloženie povinnosti zdržať sa výkonu

záložného práva len čiastočne, a to prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám, ale vo zvyšku (čo sa týka núteného - exekučného výkonu záložného práva) žalobu zamietol, nemôže ísť o prekročenie žalobného návrhu.

14. Odvolací súd zastáva názor, že pod pojem výkon záložného práva možno zahrnúť viaceré inštitúty a to nútené (exekučné) dražby a dobrovoľné dražby. Pojem výkon záložného práva je teda potrebné vnímať v širšom kontexte, pretože zahŕňa viaceré spôsoby jeho realizácie. Ak súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému 2/ uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva len jedným z možných spôsobov jeho realizácie, nerozhodol ultra petitem, a teda neporušil zásadu obsiahnutú v ustanovení § 216 CSP.

15. Čo sa týka odvolacích námietok žalovaného 2/, že výrokom II. napadnutého rozsudku mu súd prvej inštancie zabránil vo výkone záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám (a to paradoxne aj napriek tomu, že dospel k správne záveru o platnosti zmluvy o Zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 10.05.2013), pričom realizácia záložného práva prostredníctvom inštitútu dobrovoľnej dražby predstavuje s poukazom na právnu úpravu obsiahnutú v zák. č. 527/2002 Z.z o dobrovoľných dražbách jeden zo zákonných spôsobov výkonu záložného práva, a že pri hodnotení primeranosti pomeru hodnoty zabezpečovanej pohľadávky a predmetu zálohu účelovo neprihliadol na výšku príslušenstva pohľadávky zabezpečenej záložným právom (na úrok z omeškania a zmluvnú pokutu), keď vychádzajú len zo zostatku istiny a zmluvne dohodnutých úrokov, odvolací súd považuje za potrebné predovšetkým zdôrazniť, že prvoinštančný súd nespochybnil fakt, že zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, a že na jeho základe je možné realizovať jeden zo spôsobov výkonu záložného práva.

16. Pri zohľadnení charakteru inštitútu dobrovoľnej dražby však aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že jeho realizáciou sa vážnym spôsobom zasahuje najmä do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na obydlie a na súkromie, a to bez akejkoľvek preventívnej ingerencie súdnej moci, pretože záložca je počas celého trvania záložného práva vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu záložného veriteľa, nakoľko iba jeho písomné vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva, plní na účely výkonu záložného práva de facto funkciu exekučného titulu s priamym dosahom na ústavné právo záložcu.

17. Pokiaľ súd prvej inštancie skutkové zistenia o výške úveru poskytnutého žalobkyni 3/ (v sume 25 000 Eur), o výške úhrady dlhu z úverovej zmluvy (doposiaľ v sume 53 201,42 Eur), o spôsobe zabezpečenia pohľadávky z úveru okrem ručiteľského vyhlásenia aj uzatvorením záložnej a mandátnej zmluvy medzi pôvodným veriteľom - obchodnou spoločnosťou Getfin, s.r.o. a žalovanou 2/ ako záložným dlžníkom hodnotil komplexne, pričom prihliadol aj na rozhodovaciu činnosť nielen všeobecných súdov Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva k otázke mimosúdneho výkonu záložného práva (dobrovoľnou dražbou), na ktoré rozhodnutia v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal, jeho postup je plne v súlade so zásadami, na ktorých je založený Civilný sporový poriadok a zároveň je eurokonformný.

18. Prvoinštančný súd správne s prihliadnutím na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky formulované v rozhodnutí PL ÚS 23/2014 zo dňa 24.09.2014 zohľadnil najmä skutočnosť, že žalobkyňa 2/ je fyzickou osobou vo veku nad 60 rokov, ktorá nehnuteľnosť predstavujúcu predmet zálohu obýva, že výkonom záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby by žalobkyňa prišla o svoje obydlie, a to navyše za situácie, že sporná je aj samotná výška nesplateného úveru vrátane príslušenstva a zmluvnej pokuty, v dôsledku čoho následne dospel k správne právne záveru o výkone predmetného záložného práva v zmysle záložnej zmluvy (prostredníctvom dobrovoľnej dražby) v rozpore s poctivým obchodným stykom s poukazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu námietka žalovaného 2/, že takýmto rozhodnutím prvoinštančného súdu dochádza k neúmernému a ustavičnému znižovaniu ochrany väčšina a jeho možnosti vymocť svoju pohľadávku, a tiež k popretiu zmyslu a významu inštitútu záložného práva a k neprimeranému zvýhodňovaniu dlžníkov, nie je opodstatnená, pretože záložné právo je bezpochyby možné realizovať aj inými zákonnými spôsobmi, ktorými sa nebude neprimerane zasahovať do práv žalobkyne 2/ na

zachovanie obydlia, súkromie a vlastníctvo garantovaných nielen Ústavou Slovenskej republiky, ale aj Chartou základných práv.

20. Súd prvej inštancie správne postupom podľa § 335 ods. 3 CSP rozhodol aj o tom, že v priebehu súdneho konania nariadené neodkladné opatrenie zo dňa 28.09.2018 č. k. 36Cb/207/2018-50 ponecháva v platnosti, a to s prihliadnutím na stav konania, keď žalobu zamietol iba v časti, avšak čiastočne bolo žalobe žalobkyne 2/ vyhovené vo vzťahu k povinnosti uloženej žalovanému 2/ zdržať sa výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám.

21. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti vo výroku VI. o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc zo zásady úspechu a miery úspechu. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie stručne, ale zrozumiteľne odôvodnil, keď poukázal na to, že v konaní o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/ mali žalobkyňa 2/ i žalovaný 2/ len čiastočný úspech, a preto nemajú právo na náhradu trov konania. Nie je opodstatnená argumentácia žalobkyne 2/, že v predmetnom spore mala proti žalovanému 2/ plný úspech, v dôsledku čoho jej patrí plná náhrada trov konania, pretože podanou žalobou sa domáhala proti žalovanému 2/ uloženia povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva ako takého, ale úspešná bola v spore len čiastočne, keď súd prvej inštancie vyhovel jej žalobe zdržať sa výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby alebo priamym predajom tretím osobám, avšak v časti o uloženie povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa núteného (exekučného) výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam v jej vlastníctve jej žalobu zamietol. Pri zohľadnení pomeru úspechu žalobkyne 2/ a pomeru úspechu žalovaného 2/ v spore je potom správne rozhodnutie prvoinštančného súdu, podľa ktorého ani žalobkyňa 2/, ani žalovaný 2/ nemajú právo na náhradu trov konania.

22. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výrokoch II., IV. a VI. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalobkyňa 2/ a žalovaný 2/ vo svojich odvolaniach proti napadnutému rozsudku neuviedli žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

23. Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že v konaní o žalobe žalobkyne 2/ proti žalovanému 2/ nemajú žalobkyňa 2/ a žalovaný 2/ na náhradu trov odvolacieho konania právo, pretože v odvolacom konaní ani jedna zo strán nebola so svojim odvolaním úspešná.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo

zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).